

Старецът се поусмихналъ, па казалъ :

— Ти кажи на царя, че ще се намѣри жито за семе въ мравунецитѣ — жилищата на мравкитѣ.

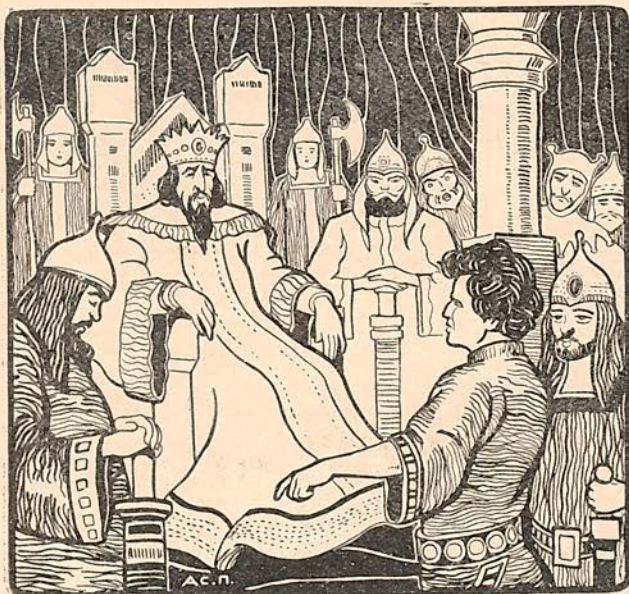
На другия день царътъ пакъ събралъ съветниците си. Изплашени, съ наведени глави, тѣ очаквали присждата.

Веселъ и спокоенъ билъ само добриятъ синъ, който запазилъ баща си.

Царътъ започналъ по редъ да ги запитва.

Всички мълчали. Дошло редъ и на добрия синъ. Той казалъ весело :

— Ще намѣримъ жито въ мравунецитѣ, царю честити !

Зачудили се всички. Очудилъ се и царътъ. Той пратилъ да разровятъ нѣколко мравунека и, наистина, намѣрили въ тѣхъ жито.

Царътъ запиталъ отде знае той, че тамъ има жито. Синътъ се поколебалъ, но после разказалъ всичко. Разказалъ той и какъ му домилѣло за баща му, какъ го крилъ до сега и скришомъ хранилъ у дома си.

Оттогава се отмѣнилъ тоя лошъ обичай, да се хвърлятъ старитѣ хора въ планината, защото видѣли, че и отъ тѣхъ има полза.

Ал Спасовъ.